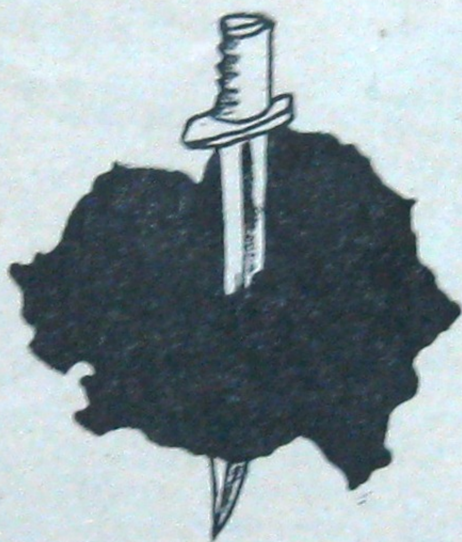
însemnări

(APUNTES)

Public. Lunara | PE DRUMUL ROMANISMULUI | Director: Radu Ghenea

Nr. 9 IULIE 1952

BUENOS AIRES

însemnări

No. 9 — Iulie 1952

DESTEAPTA-TE ROMANE

Departe de noi orice gest menit să semene printre compatrioţi pesimismul. Traiectoria pe care am urmat-o de un sfert de secol, de când, intrând în viaţa politică românească am fost întâmpinaţi cu legi speciale, cu fărădelegi, schingiuiri şi gloanţe nu ar fi fost posibilă dacă o singură clipă ne-am fi lăsat cuprinşi de pesimism.

Ne preocupă însă consecinţele inevitabile ale unui optimism exagerat, fantesist şi contagios, în rândurile românilor exilaţi.

Să nu fim greşit interpretaţi şi gratificaţi cu intenţia că urmărim să sdruncinăm în mintea fraţilor de exil cari ne citesc, increderea în destinul românesc, speranţele în eliberarea ţării şi năzuinţele intoarcerii acasă. Facem numai o advertenţă intemeiată pe recea şi senina analiză a realităţilor.

Alunecând pe euforia unui facil optimism, sugestionându-ne zi de zi că totul va merge vertiginos de repede spre un desnodământ fericit — pentru care nu ni se cere nici cel mai mic aport — aşteptând, cu alte cuvinte, apropiatul moment în care vom fi eliberaţi de alţii iar până atunci căutând să ne îndulcim propriile noastre vieţi, punem în pericol însăşi finalitatea visată, dezertăm dela o datorie transformându-ne în elemente inutile, străine de durerea alor noştri.

A crede în triunful justiţiei aşteptând desrobirea dela alţii înseminează a da ajutor întinderii unei comode uitări, unei nesocotiri a drepturilor noastre şi a indatoririlor altora faţă de aceste drepturi.

Dacă fiecare din românii împrăştiaţi pe glob s'ar strădui să înteresează un om poltic, o personalitate culturală, un jurnalist, şi chiar un simplu alegător al unei ţări libere, pentru soarta Romniei daca ar reuşi ca săptămânal sau lunar, zeci de persoane câştigate de el cauzei româneşti să menţină în lumea întreagă sentimentul responsabilităţii marilor puteri faţă de România dăruită lui Stalin, efectul ar fi cu totul altul decât în casul î care, contaminaţi de optimismul pe care-l incriminăm ne-am dedica energiile exclusiv amărăciunilor sau bucuriilor noastre personale.

Necontribuind la păstrarea în actual a justelor noastre revendicări şi aşteptând cu incredere invitaţia de a ne intoarce acasă după ce puterile occidentale ne vor fi eliberat, putem da prilejul — poate aşteptat — ca într'un anumit moment să se tranzacţioneze pe viaţa ţării noastre abandonată odată de străini şi abandonată astăzi de egoismul nostru.

Fireşte că eforturile noastre unite şi bine dirijate ar aduce mult mai mult decât totalitatea eforturilor noastre individuale necoordonate. Dar nici regretabila imposibilitate a unei unităţi ideale, astăzi, nu poate justifica pasivitatea nimănuia dintre noi chiar dacă aceasta pasivitate s'ar ascunde sub profesarea unui optimism integral şi a unei adulatcare admiraţii faţă de cel mai mic gest al celor mari.

Să nu uităm că până la venirea zilei marei incercări avem încă mult de făcut şi — cum am mai spus-o în aceste coloane — nici o energie românească nu e de prisos şi nimeni dintre români nu-şi poate permite să împiedice pe ceilalţi să lucreze în folosul ţării.

Pentru toţi, prieteni şi neprieteni, care speră intr'o Românie liberă, scriem: Deşteaptă-te române.

NO NOS PUEDEN ANIQUILAR

EL único movimiento subterráneo organizado en Rumania es el de la Guardia de Hierro, una organización de tipo fascista, cuyo jefe es Horia Sima, actualmente exilado en Alemania. Es difícil decir cómo opera. Pero uno ve sus inscripciones en los muros y en las calles. Cada mañana son borradas, pero reaparecen durante la noche. La Guardia de Hierro distibuye igualmente folletos bien escritos y hasta bien impresos, que circu-

Care sunt fondurile noastre

Tema este poate neinteresantă pentru o mare parte a cititorilor — a prietenilor care ne cunosc şi care ne ajută. Acestora le cerem scuze dacă răpind din paginile noastre un spaţiu pe care l-ar fi dorit plin cu ştiri şi probleme interesante, il dedicăm unei lămurri pe care o socotim necesară.

Se intreabă „imparţialii" cu ce mijloace materiale apare publicaţia noastră. Cunoscând standardul de viaţă al celor ce alcătuiesc redacţia ei nu-şi pot explica apariţia — şi încă regulată — a revistei decât acceptând insinuările unor veşnic „bine-informaţi" că am fi şi încă foarte copios finanţi de... americani Nu a lipsit nici afirmaţia — căreia nu-i putem nega conţinutul umoristic că Mecena al nostru ar fi Comitetul dlui Vişoianu şi nici indelicata afirmaţie că am fi beneficiarii stipendiilor oferite de guvernul ţării care ne adăposteşte. Celor nedumeriţi le spunem adevărul oferindu-le oricând posibilitatea de a-l controla. Ne menţinem greu, foarte greu, motiv pentru care ne vedm obligaţi să marim preţul revistei incepând din luna viitoare, der ne-am menţinut cu modesta dar foarte regulata contribuţie a câtorva zeci de compatrioţi care s'au angajat dela inceput să ne susţină cu sume lunare variind intre 30-40 pesos, rupte din modeste lefuri câştigate cu 8, 10 şi 12 ore de lucru pe zi, ne-au mai ajutat abonamentele, nu prea numeroase, primite din Argentina şi din restul lumii şi patru donaţii care la un loc nu depăşesc 200 pesos pe lună dela români, străini de grupul nostru intim.

Din prima zi de apariţie am ştiut că o astfel de publicaţie, fără reclame şi fără subvenţii nu se va menţine decât cu sacrificiul prietenilor vechi şi noui. Preţul de vânzare insuşi a fost până acum inferior preţului de cost. Cu dorinţa de a fi putut linişti unele inquietudini nejustificate şi de a fi stimulat pe amicii cititori in restanţă cu abonamentele să-şi amintească şi de această măruntă obligaţie, ne angajăm spre mulţumirea unora şi in ciuda altora să continuăm cu aceleaşi mijloace şi pe acelaş drum.

„Nu-ţi risipi energia şi nervi în preocupări streine. In general, opera se naşte din chinuri atroce. Gândirea nu este o secreţie organică. Scrisul nu este distracţie...".

CARDERELLI

---

lan en todo el país. Uno los descubre debajo de las puertas, en las casillas de correo y en el interior de los diarios comunistas.

Durante su estadía en Bucarest nuestro observador recibió dos de estos folletos. Uno le había sido puesto debajo de la puerta de su cuarto del hotel, durante la noche. El otro se lo habían introducido, no sabe cómo, en el bolsillo de su sobretodo, mientras que caminaba en la calle después de caída la noche. El lema principal de la propaganda de la Guardia de Hierro es: —"Todavía estamos en vida. Los comunistas no nos pueden aniquilar. El pueblo entero nos ayuda. Cualquier día que caiga el régimen —y tiene que caer en la próxima guerra— estaremos presentes, porque nosotros, de la Guardia de Hierro, representamos todo lo que es esencial y limpio en la vida de Rumania". Se agregan llamados a las tradiciones de la gloria pasada y se reclama el retorno de los territorios cedidos a Rusia. Igualmente se dirigen llamados por un renacimiento religioso y por la solidaridad europea.

(Extraído de "Intelligence Digest", 14th Year № 162 May 1952, Air Mail Edition, pág. 15).

Probleme reactualizate

In combinaţiile de politică europeană şi intercontinentală cunoscute până acum au intervenit doi factori; două elemente noui: unul pozitiv, celalalt negativ. Efectele lor au penetrat întreaga atmosferă şi, mai ales, ele se resimt în cercurile exilului românesc.

Stringent, propietăţile elemntului pozitiv se probează dealungul coloanelor publicaţiilor cu răspundere, în discursurile şi în precipitatele vizite întreprinse prin câteva capitale europene a unor reprezentati de grupări. Este vorba de problema Germaniei; problemă ce, încă odată constituie o răscruce decisivă în desfăşurarea evenimentelor de mâine.

Din cele citite în „România" din Buenos Aires, în „Românul", ce exprimă preocupările Ligei Românilor Liberi in „Patria" şi în „Monitorul Comitetului Naţional Român" precum şi din transparenţa unor aluzii şi gesturi mulate pe dimensiunile reactualizatei probleme germane — această piatră de încercare a înţelepciunii politicei româneşti — se constată o dorinţă vie de înlăturare a defectelor de ventilaţie din construcţia partidelor noastre politice.

Se observă, aşa dar, căutarea drumului de întoarcere la poziţia părăsitaieri, dar impusă şi din plin justificată astăzi, nu numai datorită factorului pozitiv (cicatrizările ce se conturează odată cu transfuzia de energie germană sau cu tardiva recunoaştere a necesităţilor pe care Spania catolică şi franchistă de astăzi le poate servi), ci şi datorită factorului negativ : că un vechiu punct de reper, Anglia, se estompează de la o zi la alta, antrenându-se într'un joc de interese ce ar putea sfârşi cu o evadare din cadrul exigenţelor europene.

Noua formulă pusă în circulaţie de politica britanică sub eticheta de **„coexistenţă"** — coexistenţa cu Rusia Sovietică — este încărcată cu cele mai teribile consecinţe pentru neamurile ce se bucură astăzi de pe urma remediilor elaborate la Yalta.

Intre o linie directă ţintind recuperări fireşti şi între alta cu meandre obscure, nimeni, nimeni cu mintea sănătoasă nu-şi mai poate îngădui luxul nătângilor dibuiri.

Ştiind cele urmate după 23 August 1944 şi văzând ridicându-se neagra umbră a laburistului Bevan ce mai anulează odată necontrolatele asigurări primite din gura dlui Churchill conservatorul, „Românul" denunţă pericolul noului comprimat politic **made in England**. Si, la fel, prin vizitele făcute la Londra, Paris, Roma şi la Bonn unde, cu inima plină de amar şi cu fruntea asemenei celui în drum spre Canossa dl. C. Vişoianu a trebuit să îngenunchieze şi să recunoască imperioasa necesitate a înlocuirii unor tablouri din scenă. Recunoaştere ce implicit reclamă o serioasă şi eliminatorie reexaminare a actorilor.

Examenul este greu şi mai ales astăzi, după nesocotitele excomunicări de ieri, este extrem de incomod. Inevitabila deplasare înspre operantele alinieri, pe lângă rectificările ce nu mai suferă niciun fel de amânare, mai prezintă şi inconvenientul de-a reinvia unele întrebări cărora, dacă în democraţia românească n'ar fi fost cum a fost, trebuia să se răspundă acum 10-15-20 de ani.

Noi, cei care scriem la INSEMNARI, nu suntem de acord cu cei ce spun „cu cât e mai rău cu atât e mai bine" şi nu ne permitem nici lugubra satisfacţie ce ne-ar putea-o da fatidicul „mora tua vita mia" cum şi-au permis-o, în 1944, eroii augustieni. Nu vom scrie pe manşeta revistei noastre moartea nimănui şi vom căuta să uităm gazetele din

ţara predată Ruşilor, gazete care cereau **„moartea nemţilor şi legionarilor din Garda de Fier"**.

Vom uita aceste incitări la omor, dar cum ştim că mâine, după ce vom ieşi toţi Românii din acest iad căutat cu lumânarea, spre deosebire de alţii — ce vor fi judecati pentru ceiace au făcut şi au spus — noi vom fi iarăşi acuzati şi pentru ceiace n'am făcut şi nu am spus, ne vedem obligaţi să cerem câteva lămuriri. Iată:

Dacă se cunoştea nota pe care dl.Churchill a adresat-o, în 21 Septembrie 1939, cabinetului de războiu britanic, afirmând : „Se poate ca Rusia să-i ia României Basarabia, însă aceasta n'ar aduce neaparat atingere intereselor noastre majore" dece s'au ruşinat de sacrificiile soldaţilor noştri, dece bombele, ce ne distrugeau oraşele, şi mitralierele ce ne ucideau ţăranii prinşi la seceriş ori la arat, erau primite cu aplauze de politicienii din adăposturi?

Dece s'au entuziasmat de scrisul dlui Churchill („luptam pentru ocrotirea libertăţii ţărilor mici") când ştiau ce au lăsat în ţară? Când ştiau că la Yalta s'a dat mână liberă Ruşilor să ne fericească ţara cu 75 % din raiul lor?

Iar dacă nu ştiau acestea, dece şi-au asumat rolurile avute şi au minţit neamul spunându-i că sunt în secretele zeilor?

Şi dacă astăzi fac sincer calea întoarsă şi lepădările necesare primirii botezului purificator, nu cred că ar fi oportun să-şi revizuiască dicţionarul politic să vorbească mai curat şi să nu mai caute **„colaboratorii cu duşmanul neamului"** printre cei care au luptat în Răsărit ori au fost surghiuniţi pe ţărmul Balticei ori la Dachau şi la Buchenwald; să nu-i mai caute printre cei cari au făcut parte din Armata Naţională a guvernului dela Viena. Să-i caute într'altă parte, să-i caute printre cei care au depus în procesul mareşalului Antonescu felicitându-se şi felicitaţi de toată presa democrato-progresistă pentru serviciile aduse cauzei aliate şi, în special, **MAREI ALIATE**, în timp ce soldaţii noştri muşcau pământul îngheţat şi mureau cu mâna pe armă.

Războiul ce va veni, ca şi cel trecut, va marca mişcări de înaintare, dar şi de retragere. Să fim deci atenţi ca nu cumva să rămână vreo spărtură în rândurile noastre, prin care, cum s'a întâmplat în războiul trecut, să se strecoare vreum **Spătar** ori **Bodnăraş** care să ne lovească în ceafă şi apoi să fim obligaţi să-l mai şi decorăm.

M'am lăsat furat de tonul acestor rânduri dintr'un sentiment de milă creştinească faţă de cei care sunt acum obligaţi — dacă ştiu cât de câtă istorie şi geografie — să admită că **interesele noastre majore, şi acum şi înainte de Yalta sau de „coexistenţa" preparată de Anglia, se apără împreună cu Germania** — fie a lui Wilhelm sau cea dela Weimar, naţional-socialistă sau democrată a lui Adenaur — **cu Germania pe care Dumnezeu ştie de ce o fi aşezat-o în centrul Europei.**

Dintr'un sentiment creştinesc, spuneam, faţă de cei care, **înainte de războiu ne-au acuzat de a fi în solda Germaniei; apoi, când Germania era tare, că am slujit Rusia; şi, când Germania a fost pusă cu umerii la pământ, că am fost colaboratorii nazismului.** Din milă, ca să nu se mai joace cu boomerangul ce le vine mereu în cap şi ca să nu-i împingă şarpele să spună acum **când Germania este o mirease foarte curtată, că noi am fi făcut dragoste cu comuniştii.**

Si... şi dintr'un profund sentiment-ce nu-l pot cataloga-faţă de cei care ar mai cuteza, acum în 1952, să mai aducă osanale actului din 23 August; act îmbibat de tot ce poate avea mai respingător o naţie. Să evităm de a vedea cum şi- ar întoarce faţa dela noi aliaţii pe care **istoricii noştri vor să-i convingă de** sinceritatea lor. **TOADER IORAŞ**

Cuvântul Prietenilor

PRIETENII MEI, ROMANII

Dl Hans von Foerster, director-fundator al revistei TEUTONIA, ne trimite urmatorul mesaj de simpatie, pe care-l reproducem în traducere. Revista TEUTONIA, mensual de cultură germană, a fost fundată în 1915, şi este cea mai vechie şi prestigioasă publicaţie de acest fel a colectivităţii germane din Argentina.

SE spune că Francezii ignoră geografia. Posibil. Insă nu sunt snigurii. Născut in Brazilia şi stabilit de peste 40 de ani in Argentina, nu am avut despre România, până in 1941, decât noţiuni vagi. Daca m'aţi fi intrebat pe nepusă masa, unde o situez, in spaţiu, aşi fi răspuns ezitând că undeva, prin preajma Alpilor. Cât despre Români, singurul pe care-l cunosteam, tipograful Kaganski om tare priceput şi vorbind o germană perfectă imi lăsase impresia că trebuie să fi fost o seminţie de origină germană sau poloneză de oameni cumsecade şi aprigi la negoţ.

In 1941 insă mi-am dat seama de cât de aproximative imi erau noţiunile. Am descoperit, dintr'odată, că Românii aşezati de soartă la capătul Europei civilizate şi in calea călăilor asiatici, erau nu numai aliaţii noştri, ci şi un neam de luptători viteji generoşi in sacrificii, inepuizabili in acte de bravură şi de eroism. Impreună cu mii de compatrioţi am urmărit, ani de-arândul, in presa argentiniană cronica zilnică a celei mai dramatici epopei a neamului meu, şi zilnic am intâlnit, in comunicatul de răsboiu, in comentariile ce-l insoţeau, prezinţa continuă, activă, admirabilă, a aliatului nostru român cu care „umăr la umăr", am impins puhoaele necreştinilor până la Volga şi până in Caucaz, unde le-am fi frânt definitiv grumajii, dacă fraţi de acelaşi sânge cu noi nu le-ar fi dat un ajutor imens si nesăbuit.

Din multe vini din care nici a noastră nu e exclusă, răsboiul s'a terminat cum ştim. Suntem convinşi că lupta noastră comună a fost sfântă şi că sutele de mii de Români ca şi milioanele de Germani care au căzut cu faţa la Răsărit nu vor fi căzut degeaba. Putem avea, impreună, trista satisfacţie de a înregistra că ultimele focuri de armă descăracate impotriva mesagerilor lui Anticrist, in dimineaţa funebră a armistiţiului au fost trase de infanteriştii unei companii mixte, româno-germane pe frontul Sleziei. După cum stiu că ultimii apărători ai Berlinului au fost voluntarii „nebuni" francezi, belgieni si români.

In ultimii cinci ani mi-a fost dat să cunosc personal o seamă din Românii sosiţi in Argentina. Gazetari, pictori, muzicieni, ingineri, medici etc. O imigratie de spetă nouă cum nu ne fusese dat s'o inregistrăm inainte. După cum am cunoscut prin obligaţiile mele profesionale, nenumărati compatrioti, ca şi nenumărati alţi europeni, din Centru şi din Occident veniţi in această opsitalieră ţară de libertate, pentru aceleaşi motive. Imi este penibil să fac marturisirea ce urmează tocmai intr'o publicaţie românească insă adevărul, chari când e jenant, trebuie exprimat : dintre toţi europenii de recentă aşezare, cei care mi-au impus admiraţia şi mi-au smuls adeziunea cea mai necondiţionată, au fost Românii. Pentru inteligenţa lor vie Pentru cultura lor „inspăimântătoare". Pentru pătrunderea vastă şi generoasă a problemelor ce astăziz ni se pun tuturor, in comun. Pentru neoboseala lor la muncă. Dar mai ales pentru increderea nesdruncinată in destinele nepieritoare ale neamului lor.

Deaceia adesea când, in faţa spectacolului intristător pe care cu inutilă staruinţă, ni-l oferă opacitatea şi incetineala de inţelegere a atâtora din capetele luminate ce cârmuiesc astăzi umanitatea, sunt tentat să mă las sedus de sirenele negre ale desnădejdii, imi este de ajuns să-mi amintesc de prietenii mei, Românii, ca să-mi regăsesc, intactă increderea in viitor. Dacă ei, a căror ţara zace astăzi in intregime sub cizma cotropitorului, nu şi-au clintit odată speranţele in viitor, nu ar fi o crimă pentru noi să disperăm?

HANS VON FOERSTER

DEMOCRATIA si NOI (VI.)

INTRE SPADA SI CANTAR

IN excelentul confrate parizian „ROMANIA VIITOARE", am citit un foarte interesant articol semnat de dl Romulus Boilă. L-am citit cu o atenție susținută, provocată nu numai de actualitatea problemei adusă in desbatere, cât și de notorietatea autorului.

Articolul ne-a provocat două reacții. Una estetică : bine scrie domnul Boilă! Nu numai inchiegat, convingător, dar și elegant : nu ridică odată tonul, ignoră invectiva, și exprimă judecățile celemai severe pe tonul cel mai suav. A doua reacție, balneară : adică ne-a făcut să ieșim — cum se zice la „România Viitoare" — din baie și să ne recunoaștem in tocmai in „primitivii" descriși de dl Boilă.

Deobiciu ieșirile din baie sunt acompaniate de stropșiri și de ridicări de glas. Fie-ne permis să incălcăm odată obiceiul! Decât să ne rațoim, să incercăm mai bine să raționăm Si să incepem prin a ne privi lung in oglinda pe care, gentil, ne-o intinde dl Boilă.

Si iată cum ne vedem in cristalul ei cu abilitate slefuit de polizorii național-țărănismului : suntem noi, ăștia, legionarii, niște primitivi. Adică niste oameni care, in politică, ne atribuim rolul de judecători, condamnând și absolvind. Pe când inteleptii, adică național-țărăniștii, nice nu giudecă, nice nu absolvă, ci numai cată să inteleagă. Si mă rog, ce inteleg dumnealor? Că primitivul se și consideră ajuns la țel de unde dă ordine la toată lumea. Pe când inteleptul la din contra, „**știe că nu va ajunge niciodată la telul ultim**". El deci nu dă ordine, ca aroganții, ci doar, cu umilință, c a u t ă să inainteze, lăsându-se indrumat, lămurit și sprijinit de vericine, „**unii mai luminați, altii mai neajutorati**".

Mai departe. Mijloacele de acțiune ale primitivului sunt sloganele și catehismele. Inchipuindu-se a fi in posesia absolutului, „**el va avea in mână sabia și va lupta in permanență. Deținând secretul adevărului ultim, el va fi cruciatul care va asedia și dobori zidurile pe care cei rătăciți, adică toți ceilalti in afara lui, le-au ridicat in jurul acelui adevăr**".

Se intâmplă să fim, fără nici o ironie, de perfect acord cu dl Boilă. Așa suntem noi legionarii : convinși că distrugerea comunismului este „**secretul adevărului ultim**", nu vedem altă menire pentru noi decât aceia de a fi „**cruciatii care...**". Si ne este tare greu să urmăm, cu răbdare, pe inteleptul care „**știind că adevarul este deasupra lui și a tuturor celorlalti**", deci și a comunistilor, „**nu are pretentia să-l definească**" (deci a o defini pe Ana Pauker ca pe o imundă canalie este o „pretentei de primitiv și nu de intelept").

Mai mult. Inloc de a mânui, cum i se impută legionarului primitiv, sabia, inteleptul „**nu răstoarnă cetăți, care nu ascund decât iluzii (!), ci se că snește pe drumul anevoios și semănat cu popasuri alese de răbdare, spre culmile de unde se văd cu o clipă mai devreme zorile**". Care zori? Când meseria de căpetenie e inteleptului este, după dl Boilă, tocmai de a nu intrevedea nimic, de a nu crede in nimic, ci de a aștepta ca adevărul „**care e deasupra noastră**" să se coacă singru și să ne cadă, uuușurel, in cap, in capul cel plecat sabia nu-l taie al budistului contemplativ și eminamente țărănist. Carele, cum scrie textual dl Boilă, „**nu are in mână spada ci cântarul**".

Ei, vedeti pentru ce, oricât ar pretinde dl Vasiliu-Salaj contrariul, este greu să se facă deocamdată unirea intre țărănisti și legionari? Noi credem că in fața dușmanului absolut nu se poate mânui decât spada. Țărăniștii preferă cântarul. Si incă, precum precizează dl Boilă „**cântarul pe care-l vrea cât mai perfect, pentru a putea constata in orice moment greutatea valorilor care i se pezintă**". Ei bine, nuș Pe comunist am impesia că l-am cântărit de mult. Și că nu mai avem vremea de-a ne pieptăna cărărea, când toată țara nu mai decât un rug in flăcări.

Dl Boilă ne va putea replica insă că suntem răutacioși. Si că interpretăm abuziv un crâmpeiu din argumentarea dumisale, scoțând-o din context. Care context nu implică decât o discuție academică, fără referințe precise la actuala stare do lucruri din țară. Acceptăm obiecția dlui Boilă, deși ni se pare dacă nu scandalos, cel puțin inactual să discutăm acuma **sub specie aeternitatis** despre meritele respective ale lui **homo faber** (legionarul) **și homo sapiens** (țărănistul). Quid de **homo valahicus**, țărănist. **Si** legionar, care se află incolțit, ACUMA, de **homo bestialis sovieticus**, pe care nu văd cum l-am dobori cu balanta, oricât ar fi ea de „perfecta".

Să ne'ntorcem deci la articol. După ce dl Boilă clasifică cetățenii in primitivi și ințelepți, și arată că idealul unei societăți ar fi ca omul intelept (țărănistul) să „**fixeze etapele**" (adică să dea ordine) iar omul primitiv (legionarul) să le execute, căci tot ii place lui să roboteasca și să nu stee o clipă locului, constată cu tristeță că „**multimea mare**" a primitivilor nu se poate (textual) „**resemna la trăirea tragediei conditiei umane**". Uite-te la ea, afurisita! Nu se resemnează și pace! Bamai mult! neastamparată cum e, cu mâncăriciul acțiunii in deşte, inloc sa contemple, lucră. Si când lucră mulțimea știți ce vine : izgonirea Majestatii Sale Regelui Carol II Culturalul, rebeliunea, războiul (cu tunul, nu cu cântarul), etc. Până când, slavă Domnului, revin inteleptii care, cu balanța, găsesc că Rușii este buni și fac cu dânșii un armisttiu.

Aceasta inseamnă, zice dl Boilă, „**intoarcerea la valorile vechi**", ceiace ar fi in conformitate cu legea eternei reintoarceri, degajata de nu mai stiu care filozof. Si, oferindu-ne un citat elocvent dintr'o recentă conferință a lui **Franz Borkenau**, dl Boilă precizează că după ciclul „**desperare revoltă, făurirea de false idealuri si dărâmare, urmează ciclul, care plecând dela decepție, duce la o intoarcere la valorile vechi, permanente si, printr'o sublimare a acestora, la o nouă etapă constructivă**".

Suntem de total acord cu dl Boilă și cu autorul citat de dsa. Lucrurile s'au intamplat, in România, exact cum le descrie Franz Borkenau. Mai intâiu a fost **disperarea** : invadarea țării de către venetici, coruperea clasei guvernante, mizeria probresivă, alegerile scandaloase, denegarea de justiție, schingiuirea românului de către român. Pe urmă a venit **revolta** : executarea lui Manciu, rezistenta la samavolniciile jandarmerești, riposta la atacurile neobrazate ale veneticilor, care găseau că România are suficienti kilometri pătrăti ca să incapă intr'insa sute de mii de „intelepti" veniți din Polonia si de aiurea,, cum, smetric găseau că nu are suficienți intelepti ca să-și scrie presa națoinală, să-și gereze băncile, să-și creeze o industrie, să-și desvolte comerțul. A venit apoi **făurirea de „false" idealuri** : „să faci, Capitane, c țară ca soarele sfânt depe cer!", adică o țară curată, fără traficanți, fără hoți de voturi, fără giambași de constiință natională, fără afaceriști (am zis eu ceva de Skoda?).

Agasant in formula legionară nu era revendicarea unei țări „ca soarele", ci pretenția nesăbuită de a o obține prin actiunea exclusivă a Căpitanului. Ne cerem scuze. Insă după prăbușirea atâtor mituri, in disperarea noastră borkenauiană, ne aninaserăm speranța de un singur om, Căpitanul. Si nici până astăzi nu ni se poate dovedi că am greșit, deoarece acest om, prin actiunea prevăzătoare a Majestatii Sale Regelui Carol II cel Mare și Drept și Ințelept a fost impiedicat, prin asasinare, de a ne demonstra că ne inșelaserăm.

A venit, in sfârșit, **dărâmarea** : dărâmarea Statului legionar, eșafodat in grabă de o mișcare nu numai decimată de toți șefii ei, ci redusă — prin asasinate masive — aproape la neant. Neputând reinvia fantomele miilor de camarazi ucisi de Majestatea Sa Regele Carol II si de credinciosii săi sfetnici (fie-le tărâna usoară) Argeșeanu, Armand Călinescu, Gavrilă Marinescu etc. Statul legionar a trebuit să funcționeze cum a putut : cu opoziția de primă oră a conducătorului (curios Stat legionar in care deținătorul puterii era un adversar declarat al Legiunii!), cu

(Cont. pag. 10)

Din adevărata rezistență

Cu toata teroarea care domnește in țară, studenții dela Cluj au protestat sgomotos când profesorul sovietic Panicev a susținut, in cursul unei conferințe ținute in capitala Ardealului, că Basarabia și Bucovina au fost și sunt de drept provincii sovietice.

Unii ar zice că. . . iarăși tineretul neastâmpărat!

★ ★

Câtă onoare...

O delegație de fruntați „ai artei, picturii și industriei ucrainiene", in frunte cu compozitorul Slogarenko viziteazã năpăstuita noastră țara. După primirea triunfală făcută la Constanța, spune Radio București că au fost intâmpinați tovărășii ucraineni cu și mai mare entuzasm pe șantierul Centralei Hidroelectrice Vladimir-Ilici-Lenin.

Poate credeți că ar fi undeva prin Rusia? Este vorba de Bicaz.

★ ★

Campionii libertatii

In uriasa puscarie care se numeste R.P.R. nu se tolereaza arestarile adversarilor politici.. pe cari le efectuiaza in rândurile comuniste statele democrate.

Astfel la 3 Iunie „Marea Adunare Nationala" a votat o motiune prin care cerea guvernului Frantei punerea in libertate a lui Jacques Duclos.

Deasemeni s'au facut proteste si infierari pentru arestarea efectuata in Argentina a unui oarecare Alfredo Varela.

Si mai sunt oameni cari fug din R.P.R. in cautarea libertatii!

★ ★

Noui nume slavite

Aflam ca in București fosta strada Belgrad se numeste de aci inainte Arso Iovanovici (un fost general sârb de nuanta stalinista impuscat de titisti când incerca in 1948 sa treaca in Românai).

Pe când se va schimba si numele Bucurestiului?

★ ★

Radio Propaganda

Actualii conducatori ai României predată Rusilor poartă o decsebita grija sa nu se poata asculta la bucurești si in tara emisiunile de radio din Occident.

Postul producator de paraziti ar fi instalat in apropierea Bucurestiului deoarece se pare ca in centrele mai departate de capitala emisiunile tarilor democrate se pot capta inca destul de clar.

De ce oare progresistii care ne fericesc tara se tem de „minciunile" posturilor de emisiune ale țărilor democrate?

★ ★

Pentru sora noastra

Aflam din Nation Roumaine ca tovarasul Avram Bunaciu, Ministru-Adjunt al Afacerilor Straine a promis noului Ambasador al Coreei de Nord, la București, dl Ko-Bou-Ghi, ca ajutorul românesc pentru „Republica sora" va fi sporit.

Nu ni se spune ce a raspuns dl. Bou.

Eri si azi

Ziarul Scânteia a publicat pe o pagină intreagă invinuirile aduse Anei Pauker care ar fi ajutat și incurajat deviația „de dreapta" a lui Vasile Luca și Teohari Georgescu. Ana Pauker și-a recunoscut unele din greșeli luându-și angajamentul să aplice hotărîrile partidului iar acesta prin Comitetul său central — generos ca totdeauna — a hotărît s'o ajute să descopere origina deviațiilor. Pentru moment i s'a dat un avertisment dar putem spera că vor urma și alte măsuri.

***

Dela radio București citire...

Intr'una din emisiunile dela 4 Iunie a.c. zice Radio București că „vestea alegerii tovarășului Gheorghiu-Dej ca președinte al Consiliului de Miniștri a umplut de nemărginită bucurie sufletele oamenilor muncii din intreaga țară. Pretutindeni, la orașe și sate, in fabrici uzine, instituții au răsunat din adâncul inimei cuvinte de dragoste nețărmurită pentru tovarășul Gheorghe Gheorghiu Dej, fiul cel mai iubit al poporului nostru, care urmând cu credință invățăturile marilor genii ale omenirii mun-

Cont. pag. 14.

pământul țării noastre geme...

PATRIA! PATRIA! PATRIA!

A spus Corneliu Codreanu să strigăm pe toate drumurile când vom vedea că ne este neamul in primejdie. Acum a venit acel ce as prevăzut de el. Teroarea comunistă ia proportii inspaimântatoare.

După ce le-au luat pământul, l-au dat afară din servicii, le-au luat casa, banii, hainele copiii, libertatea si onoarea; acum incearca sa le ia țara. Au inceput deportări spre Siberia in proportii nemaiauzite.

Fosti ofiteri, avocati, profesori, comercianti, proprietari, toti cei ce au vreun membru din familie fugit in străinatate; in fine toti cei ce ar mai putea cândva strecura in urechi copiilor că suntem români — latini — si nu rusi — slavi, toti sunt pusi pe lista de deportare. —

Si drumul pâna in Siberia e lung si setea e mare si foamea grea astfel ca poate doar un sfert din ei mai ajung la destinatie.

Acest fapt insă nu pricinuieste decât bucurii rusilor. Scopul lor este distrugerea neamului românesc. Cine nu stie, sau nu a auzit, cum ii aduna ca pe oi in carduri; desculti; picioarele numai rani; nespălati; părul vâlvoiu; hainele rupte; fețele imbatrânite; si ochii duși in fundul capului privind doar spre lumea cea de dincolo...

Majoritatea sunt batrâni, femei si copii. Cei ce au mai avut putere in ei și putin noroc, au luat drumul munților.

Gările pe unde ii adună sunt mici si uitate in margini de linie ferată. Vagoanele pentru vite in care ii incarcă sunt bătrâne; tocmai de pe vremea fascistului Carol I. Printre scândurile lor bate vântul și prin acoperiș ploaia curge în șiroaie groase.

Circulația către aceste gări e intreruptă complect, ca nimeni sa nu vadă mișelia. — Dar o vede soarele, luna, nourii si vântul; o vede Dumnezeu și sufletul neamului românesc.

Si uite cum, cu injurături si paturi de puscă ii incarcă sã incapă cât mai multi. Stau inghesuiti unul intr'altul ca vitele la abator. Doar copii isi mai găsesc loc de stat in brațele obosite ale mamelor.

Si ce amarnică durere li se strecoară in suflete când prin găurile vagonului văd cum dispare in zare pamântul românesc. Deacum sunt singuri, numai cu Dumnezeu, intr'o lume dușmană, o climă rece si un pamânt, care și el pare că le dorește moartea. Infiorați pâna in măduva oaselor, se strâng și mai mult unul in altul. Si trenul ii duce tot mai departe. Prin gări singuratece trenul durerii oprește ca să descarce pe cei morți de foame si frig. Vina lor?... Una are bărbatul fugit in strainatate; altul a fost promovat — dar cu venirea Rusilor nu a mai avut timp sa-si puna insigna de — ofițer de stat major; altul e profesor de istorie; altul a avut o prăvălie in care vindea butoaie și coșuri de nuele; altul are un văr legionar in inchisoare; iar altul a avut un băiat legionar, pe care i l-au impușcat in 1939 jandarmii lui Carol al II-lea.

Când trec Uralii sunt despărțiți în cioloane mici, copiii sunt rupți de părinți și soții unul de altul; fratii sunt impărțiți la diferite coloane, pentrucă și puținul sprijin moral ce si l-ar mai putea da unul altuia

Si sufletul din ei trebuie omorît. Si dincolo de Urali e zăpadă multă și frig mare. Cei ce n'au avut norocul să moară pe drum, si-au invelit picioarele in cârpe si pe intinsul alb — unde nu se vede față de om, alta decât a camarazilor de drum si a paznicilor — pășesc cu greu in urma cailor ce poartă pe călăii imblăniți; tot mai inspre Nord, tot mai aproape de moarte.

Sunt slabi, alunecă, cad, dar nu vor să moară prin străini și singuri. Se ridice din nou cu ultimele sfortari si merg mai departe. Capul le vâjâie ochii li se impainjenesc si un singur gând le mai strabate creerul, un singur lucru le mai ncalzeste sufletul : „Patria! Patria! Patria!"

Vântul si zăpada ii bate din toate părțile, luneca iar, cad... si acolo ramân. Mușuroaie informe jalonează drumul spre moarte a coloanelor de deportați.

Da frate refugiat, acolo se poate să fie și ai tăi și ai mei, infrățiți prin moarte.

Oare nu crezi și tu că e timpul ca uniti, pentru a fi auziti cât mai bine, să strigăm din toate puterile noastre : „Patria! Patria! Patria!".

Dr. MARDARE POPINCIUC

(Vine dela pag. 7)

colaborarea năuciţilor deabia scăpaţi din torturile câmpurilor de concentrare sau a septembriştilor, intraţi cu ghiotura şi ca la pomană, spre a se înfrupta dintr'o iluzirie friptură. Si cu armata germană in tară. Si cu fruntariile sfărîmate! Si cu apetiturile de putere primejdios de prezente a două mari imperialisme, in surdă incăerare! In aceste circumstanţe ce alta putea face Statul legionar decât, cum profetizează retrospectiv Franz Borkenau, să se darîme?

Bun. Am spus că suntem de perfect acord cu dl Boilă, in această fulgurantă ilustrare a unei legi istorice. Dar nu vedem ce interes are domnia sa s'o citeze? Pentrucă dacă primul ciclu s'a realizat intocmai cum arată Borkenau, nu ii este teamă că şi cel de al doilea se va adeveri aidoma? Si că se va caracteriza prin exact aceleasi etape pe care le enumară domnia sa, adică : decepţia, intoarcerea la valorile vechi şi sublimarea acestora intr'o nouă etapă constructivă? In ceiace ne priveste suntem convinşi de ineluctabilitatea acestei legi istorice. Ne temem insă că dl Boilă ar putea fi inclinat a o interpreta greşit. Atribuindu-i, ca factori activi, ca elemente realizatoare, alese si unse de Istorie pe coreligionarii dum'sale. Dinspre partea noastră nu vedem nici un motiv să-i impiedicăm pe tărănişti de a fi corifeii ciclului de „răscumpărare", deşi-i vedem greu urcând către sinteză doar cu balanta'n mână. Dar iată, Franz Borkenau nu-i vede. Pentrucă zice gânditorul german : **deceptie.** Dar decepţia cui? A celor care, făurindu-şi idealuri „false" le-au văzut. A celor care, luând spada in mână, au fost infrânti. Dar nu vorbeşte nicăiri Franz Borkenau de deceptia celor care, cu cântarul in mână şi cu adevărul neutru deasupra capetelor, au stat să... constate in orice moment greutatea valorlor ce li se prezentau!

Mai spune Borkenau : **intoarcerea la valorile vechi.** Desigur! Valorile insă nu pot fi „vechi" decât pentru cei care, **„deceptionati, antrenati de un „fals" ideal"** au vrut să le depăsească, şi nu pentru acela care, la caldurică, au rămas frumuşel asezati pe dansele, să le pastreze sau să le cântărească, fără nici un risc de dărîmare. Intr'adevăr, asa cum il citeaza dl Boilă, Borkenau scrie textual : **„. . . intoarcerea la vechi are caracterul unei sinteze. Ea este o intoarcere la teză „pe o treapta mai inaltă". Prin teza se intelege aici baza ideologica CARE A FOST PARASITA IN MOMENTUL ADOPTARII ANTITEZEI EXTREMISTE".** Ori, cine se poate intoarce? Acela care a rămas, cu balanţa in mână, călare pe teză sau acela care, disperat, etc. etc. a — cum bine spune Borkenau — părăsit-o?

In concluzie, articolul dlui Boilă nu ni se pare numai interesant, ci extrem de judicios si — fie ne iertat — profetic. Numai nu ntelegem INTERESUL pe care a avut de a-l scrie? Ca să mai dea apă la moara dlui Vasiliu-Cluj?

Post scriptum confidential, exclusiv pentru legionari.

Dacă este adevărat, dragi camarazi, că fără a aştepta previziunile dlor Boilă si Borkenau Legiunea a pornit, pe căile drepte pe care i le-a trasat Căpitanul, la o revizuire de conştiinţă si la o sinceră căutare a adevărului, ori unde s'ar afla, aceasta nu inseamnă să ne vârîm mâinile in sân si să asteptăm senini, ca „inteleptii", implinirea legii... ciclului. Legionarul, om năsdrăvan, stie că legea nu se plineşte singură. Nici grâul nu se coace dacă nu l-ai semănat. Nici Legiunea nu va reinvia, in toată măretia ei, numai pentru că aşa a spus dl Boilă. La muncă deci! Si dacă este bine să mânuim şi cântarul cu valori, atunci când stăm de sfadă cu fraţii, să-l aruncăm cât colo, când o fi să ne'nfruntăm cu jiftele spurcate ce ne'nalcă Tara. Contra bestiei roşii, numai spada!

LUCIAN FURDUI

SIC TRANSIT...

TRIUMVIRATUL Ana Pauker, Luca László, Teohari Georgescu a fost lichidat. Componenţii lui vor pleca pe acelaş drum pe care au plecat un Pătrăşcanu şi atâţia alţii, înaintea lui. Procesul ce li se va înscena, declaraţiile ce vor face, precum şi soarta lor nu mai interesează pe nimeni.

Notăm, doar în treacăt satisfacţia pe care ne-o dă Kremlinul, prin trimiterea „la vatră" a susamintiţilor. Este singurul nostru punct de acord cu stăpânii de dincolo de cortina de fier. Acord care ar fi deplin, când lichidarea ar fi totală şi ar rămâne Tătucul-Stalin singur, cu ramura de maslin şi porumbelul păcii în mâni. Ar fi singura ocazie în care nu i-am contesta sentimentele pacifice.

Ceeace interesează, pentru moment, sunt cauzele acestei frecvente schimbări de figuranţi în partidul comunist. Se datoreşte ea unui proces de primenire, în sens biologic, al ţesutului celular al partidului, caz care ar atesta vitalitatea organismului, ori este vorba de altceva?

Credem că ceeace caracterizează cariera politică a membrilor partidului comunist, este artificialul şi facticele. O imagine a unui proces fizic, care ne permite o comparaţie, ne stărue 'n minte.

Vehiculat de un balon cu aer cald, o termică — cum i se spune — urcă la înălţimi ameţitoare firavul fluture, alăturea de majestuosul vultur şi de omul cu aripi de planor. Este suficient, pentru aceasta, să spiralezi, menţinându-te în sânul bulei ascendente. Inainte de-a ajunge în păturile rarefiate ale aerului, de-a avea vertijuri din pricina joasei presiuni, simţi ameţeala voluptăţii înălţimii.

Dar... vai, totul durează doar clipe. Pe măsura ce te ridici, aerul din balon se răceşte pânăce, la un moment, ajunge la temperatura maselor înconjurătoare şi atunci ascensiunea s'a terminat şi singura valabilă mai rămâne vecinica lege a gravităţii, potrivit căreia va trebui să iei contact, în mod inevitabil, cu solul, dela care ai pornit... Şi totul s'a redus la un joc al unor oarbe forţe. Nimic din ceeace ar fi contribuţie personală nimic din ce s'ar putea eticheta ca merit propriu.

Acelaş lucru se petrece şi cu ascensiunea în partidul comunist.

Dintr'un capriciu al Dalai-Lamei din Kremlin, puţinătatea ta se vede deodată proectată spre înălţimi. Nu ai nevoie pentru aceasta de certificate de studii, nici de aptitudini deosebite, ci, cel mult de-un stat de serviciu în slujba partidului de-un calificativ favorabil.

Urcat pe aripile partidului, viaţa se transformă subit, ca prin farmec. Din anonim, ai fost promovat în obiect de publicitate şi admiraţie cotidiană. Inepţiile ce le debitezi în fiecare clipă-şi câte clipe nu are ziua sunt răspândite cu ajutorul undelor sonore în toate colţurile zării şi devin evanghelia zilei, pentru şedinţa de dimineaţă a tuturor celulelor comuniste. Gesturile tale sunt reproduse în milioanele de exemplare ale ziarelor regimului. Răcnetul de fiară apocaliptică îţi este difuzat de toate megafoanele mapamundului iar înfăţişarea de bestie îţi apare suavizată de artiştii fotografi afişând zâmbetul nevinovat al unei madone. Din animal eşti promovat în stea, în astru.

Ajuns la aceste trepte, care dintre muritorii de rând, îndeosebi ei, nu şi-ar pierde capul? Cine ar mai putea să se mai gândească la caracterul efemer al scenariului, la inevitabila zi de mâine?

Urcuşul meteoric nu şi-a permis să-ţi consolidezi poziţia. Ea este din cale afară de şubredă. Pe de altă parte, senzaţia înălţimii la care eşti situat, atenţiile interminabile alăturea de inevitabilele adulări, te fac să te crezi cu timpul tare şi îndeosebi mare. Gustul independenţei în gândire, a libertăţii în mişcare şi iniţiative este corolarul firesc al stărilor acestora de beatitudine, în care insul dispune de puteri nelimitate. Ce este mai firesc, mai uşor, decât să uiţi în aceste împrejurări de condiţia ta de simplu instrument în mâinile celor cari te-au promovat în scena politică, de postura ta de docil executor al ordinelor şi ucazurilor emanate dela Moscova, de situaţia de slugă credincioasă care ai fost angajat, cu simbrie, la stăpân.

Dar...vai, din umbră te pândesc tot felul de trimisi ai Tătucului. Toate gesturile tale fie ele cât de neînsemnate, toate spusele tale sunt cu răbdare înregistrate şi contabilizaţe, acolo sus, în Kremlin şi când debitul contului tău s'a încărcat prea mult, un trăznet vine, ca din se-

Cont. pag. 13.

IN TIMP SI IN SPATIU

Subliniem importanța numai aparent relativă a numirii dlui Gromiko in postul de ambasador al Sovietelor la Londra, urmată la scurt interval de hotărirea dlui Churchill de a desscărca pe dl Eden de răspunderile politicei externe ale Marei Britanii si de a-i incredința in schimb Ministerul de Interne. Vor fi oare aceste numiri preludiul unei incercări de impăciuire anglo-rusă?

Dacă răspunsul la precedenta intrebare ar fi pozitiv, ne inspaimânta argumentele pe care le-ar furniza dlui Taft pentru a motiva o abandonare a Europei in cazul in care s'ar vedea instalat in Casa Albă.

Dar să lăsăm seria de... „dacă" și fără a pierde din vedere ipoteza menționată, să notăm câteva avenimente ale lunei, evenimente ce nu pot fi omise de cei intresati in evoluția politicei internationale.

La Bonn ratificarea acordului de participare a Germaniei de Vest in Comunitatea Defensivă a Europei întâmpină dificultăți. Nu este vorba numai de opinia opoluiziției, ci de atitudinea Statelor Federate care pretind să examineze constituționalitatea tratatului. In acelas timp in Germanai de Est, unde comunistii preconizau ca primă masură, unificarea fostului Reich, se acordo o deosebita atentie instruirii celor 300.000 de politiști, dotați cu tancuri si armament modern. Propaganda — care de această dătă nu e chiar in contradictie absolută cu adevărul — insinuează că Franța și Anglia nu au semnat tratatul cu Germania vestică decât in speranta de a vedea industriile germane ocupate cu fabricarea materialelor pentru armată si deci ni imposibilitate de a continua pe piata mondială, in alte domenii, o concurență jenantă.

Două avioane suedeze doborîte de aviația sovietică, deoarece ar fi sburat deasupra apelor teritoriale ruse, nu provoacă decât un

schimb de note diplomatice din care cel ce ar ceti doar pe cele ale Kremlinului ar putea crede că acesta are rolul victimei.

Monotonia sterilă a convorbirilor americano-comuniste din Corea, când suspendate când reluate, a fost intreruptă de bombardamentul instalațiilor hidroelectrice de pe Yalu, la frontiera dintre Corea si Manciuria — bombardament sugerat de mult, de generarul Mac Arthur.

Dacă până acum reacția Moscovei nu s'a produs intr'o formă mai energică, s'a putut aprecia puțin reactiunea „perfidului Albion". Dl. Acheson a trebuit să prezinte scuze și să accepte numirea unui oftier superior britanic pe lângă comandantul american al forțelor Națiunilor Unite... pentru ca astfel de... greseli să nu se mai repete.

Si in aceiasi luna citim declarațiile dlui Robert Lovett, Ministrul Apărării in Statele Unite care spune că „Sovietele se inarmează cu o rapiditate superioară inarmărei Statelor Unite", ale dlui Franc Pace, Ministrul de Războiu care declară că „fortele noastre in Corea consumă materiale intr'un ritm mai rapid decât cel in care sunt produse" și ale generalului Bradley, Seful Suprem al Pentagonului care crede că Rusia ar putea incepe razboiul in 1953 sau 1954 ca să nu-si piardă din valoare mai târziu, enormul stoc de armamente de care dispune și care mai crede că „progresele sovietice in sectorul atomic ating limite primejdioase".

Mai poate crede cineva că toate cele de mai sus constituie o simplă propagandă menită să decidă pe partenerii europeni la o participare mai activă in organizarea „apărării"?

Mai poate crede cneva că in cazul unui conflict armat s'ar obține o fulgeratoare capitulare a Sovietelor? Blitzkrieg? Cunoastem povestea și urmările unui ușor iluzionism.

Advertențe ca cele citate nu ne bucură, dar e bine să fie difuzate ca să se sezisese și acei cu perceperea prea lentă.

Atitudinile și actiunile din câmpul democrațiilor și al aspirantilor la... libertate, trebuesc dictate de gravitatea situațiilor neomițând date de genul celor de mai sus și cumpănind aporturile ce pot fi aduse cauzei noastre comune, de ori unde ar veni.

R. G.

CRIZE IDEOLOGICE

(IN LUMEA LOR III.)

ORIGINELE liberalismului s'ar putea căuta în epoca apariției curentului sofist, născut drept consecință a victoriei democrației asupra aristocrației ateniene deci în momentul în care începea decadența cetății. Pseudofilosofia protagoriană propaga ideia că fericirea era accesibilă oricui datorită posibilităților ce se ofereau fiecăruia de a conduce afacerile publice, dacă învățau arta sofistică care constă în a mânui cu abilitate ideile îmbrăcându-le în veșminte atrăgătoare și adăugând-le concluzii oportune intereselor momentane.

Atribuirea ascendenții sofistice nu este cu nimic exagerată dacă ne gândim la maleabilitatea și cameleonismul la care se pretează anumite noțiuni injectate de un puternic magism, in teoretica liberală. Pentru lumea lor, nu conținutul și valoarea intrinsecă a unei noțiuni este hotărîtoare și valabilă, ci enunțarea, iar aceasta ia proporții de inexorabilă lege atunci când e în joc prestigiul sau interesul lor. Au reușit prin uzul și abuzul unor expresii ca "libertate", "egalitate", "justitie", "adevăr", să capteze masele doritoare de a evada din viciosul cerc al mizeriei, și să se erijeze în campeoni ai eliberării ființei umane de sub jugul tuturor prejudecăților (pentru liberali, chiar si — sau mai ales — Religia este prejudecată).

Odată cu inflorirea humanismului desinteriorizator, omul nu se mai mulțumește cu atitudinea contemplativă care îl menținuse secole întregi într'o stare de permanentă tensiune interioară pentru atingerea unicului scop demn de persoana umană : mântuirea, idealurile catalogice sunt inlocuite treptat cu tendinte de afirmare omenească iar enciclopedismul lui Voltaire, D'Alambert, Bayle etc., începe să contureze tot mai precis noul tip de om care, dupăce va fi trecut prin scoala Aufklaerung-ului faustian va începe să rupă definitiv cu tradiția dependenței de Creator. Omul secolului XVII si XVIII se reliefează tot mai mult ca fiinta independentă de dicându-se exclusiv operei de adorație a creerului uman, generator de "progres" pentru binele "umanității" (referitor la aceasta expresie s'ar cuveni să amintim ce gândea Fichte în discursul sau adresat națiunii germane : "Cuvantul **umanitate** face parte din categoria faimoaselor cuvinte de care se abuzează cu atâta ușurință pentru a se ascunde perversiunea omenească : cu un ton straniu, sublim și strălucitor acest cuvant atrage atenția; în fond însă, învăluie pe acela ce-l ascultă în întunerecul ignoranței".) Așa ia naștere liberalul secolului XIX. Botezat in apa pozitivismului și a raționalizmului, materialist prin excelență, se adapă superficial din toate curentele demiurgiei lucferice, și dă naștere unui individualism egoist absolut proclamat de Bentham, unui anarhism feroce preamarit de Proudhon, dionisismului nietscheian, camunismului lui Marx, și tuturor curentelor care se înlocuiau automat când unul nu mai era "en vogue".

In ultimul secol liberalismul a reușit să se facă proprietarul tuturor formulelor stiințifice care îi întăreau autoritatea și-i facilitau "universalitatea" (căci urmează aproape aceași traiectorie cu și marxismul care nu-și ascunde deloc aspirațiile de a absorbi toate sferele de manifestare omenească, pornind de la simple teorii economice și ajungând la "crearea" de religii...), regăsindu-se în tot ce îi amplica uriașul sistem (vom cita în primul rând curentele pozitiviste, neohegeliane, machismul freudianismul

Vine dela pag. 11.

nin și ascensiunea dimpreună cu cariera ta politică au luat sfârșit. Un sfârșit lamentabil și caraghios.

Totul a fost o iluzie, un joc al unor forțe oarbe, ce pornesc din altă parte și asupra cărora tu nu ai nicio priză, nicio putere. Mulțimile pe cari le credeai alăturea de tine, dar cari te detestau, aplaudă cu bucurie decapitarea ta.

Este poate singura bucurie pe care le-o poate oferi călăul tău și-al ei.

Și, scos cu tobe și surle dintr'un obscur anonimat, promovat ca o stea de mărimea întâi, pentru câtva timp, isprăvești, mai curând ori mai târziu, prin a pleca să ții tovărășie vulpilor argintii și zibelinelor din întinsurile albe ale Siberiei.

Hotărât lucru, nicăeri — în afară de partidul comunist — ascensiunea nu este mai vertiginoasă, mai capricioasă și gloria mai efemeră, mai trecătoare.

ION BRADEANU

si eisteinismul). O atare identificare cu tot ce era considerat piatra unghiulara a gândirii, s'a dovedit fatală.

In ultimele decade gânditorii in serviciul liberalismului, sunt nevoiti sa treaca sub furcile caudine a necesităţii de a-si recunoaşte erorile, provocând cea mai însemnată criză în lumea necreştină, — lume a cărei campeon indiscutabil este liberalismul. — In urma răsturnarii teoriei clasice în fizică, şi apariţiei celei quantice, (e vorba de revolutia produsa prin rasturnarea teoriei clasice a emiterii luminii de aceia a lui Planck, perfectionată de Heisenberg, Born, Dirac si Jordan care au creat noua "mecanica quantica"), savanţi de talia lui Planck ajung să recunoscă profunda greşeală a spiritului omenesc de a se erija în creator unic şi atotputernic. In lucrarea "Wege zur physikalische Erkentnis" (pag. 272) afirma: "Chiar în stiinţa cea mai exactă în matematică, învestigarea depinde — la un moment dat — de elementul iraţional, conţinut în conceptul fiinţei spriitului". Referindu-se la limitarea valabilitaţii a causaltaţii însăşi P.Jordan de hotărâtă tendinţă raţionalista constată : "Incapacitadea din partea fizicienilor de a întrevedea într' un anumit caz care din diversele posibilitâti a unui salt quantic — care stă sub observaţie — se va putea realiza nu provine din imperfecţia cunoaşterii omeneşti ci pentru faptul că natura însăşi şi-a reservat — pană în ultimul moment — dreptul de a decide în fiecare caz în parte" (Die Physik de 20. Jahrhundert" p.

Este inutil să reliefăm că o atare afirmaţie, făcută în secolul desprinderilor de Dumnezeu, este o categorică umilire a doctrinelor materialiste. Aceiasi radicală revizuire intervine şi în celelalte ştiinte. Infalibilul principiu biogenetic a lui Haeckel s'a dărâmat aproape în acelaşi timp. In psihologie, transformarea din mecanicistă în structurală a făcut să revoluţioneze întreaga pedagogie iar teoria lui Einstein care păru — la un moment dat — că tinde să răstoarne noţiune de "absolut", s'a întors ca un bumerang mortal în inima narcisilor, întrucat pune în netă evidenţă imposibilitatea creerului omenesc de a stabili legi de valoare absolută (şi numai simplul fapt demonstrat de susnumitul savant că pământul nu este altceva decât un sistem de coordonate în raport cu universul, constitue un motiv de blam pentru rufaşa atotputernicie a omului "liber". Acum se naşte însă, întrebarea : Este pregătit acest tip de om "liber", liberalul deci (când spunem "liber" nu ne referim la libertatea omenească în sens creştin, pe care liberalismul cu atâtă facilitate o monopolizează), să suporte aceasta catastrofală înfrângere?

Dar înainte de a răspunde la aceasta chestiune vom încerca localizarea lui în concertul evoluţiei pe care a provocat-o, sau măcar le n raport cu evoluţia suferită definirea conturilor lui spirituade omul "prins" de Dumnezeu : creştinul.

urmarea in No viitor

OVIDIU GAINA

Vine dela pag. 9.

citcare, Lenin şi Stalin, ne călăuzeşte pe drumul infloririi patriei şi a construirii socialismului".

* *

Normele evacuării

Din textul publicat in Monitorul Oficial R.P.R-ist privitor la evacuările forţate aflăm că „cu incepere de la 1 Martie 1952, centrele urbane vor fi decongestionate. In ce priveşte oraşul Bucureşti măsurile de evacuare vor fi luate progresiv, prima categorie fiind familiile criminalilor de războiu, a deportaţilor, a condamnaţilor şi deţinuţilor precum şi familiile celor care au fugit în străinătate. Prin familie se înţelege : soţul sau soţia, copiii, fraţii, părinţii. Persoanele aparţinând acestei categorii au dreptul să-şi ia cu ei 50 kgs. de bagaje. Noua lor reşedinţă le va fi comunicată cu 12 sau 24 de ore înainte de plecare".

De astfel de inflorire e vorba.

* *

Ce-i lipseşte chelului...

A fost inaugurată la Bucureşti o expoziţie economică a Republicei Populare Chineze, sub auspiciile Camerii Comerţului exterior a R.P.R-ului.

Progresăm...

* *

Apostolii neamului

Unul din nouii apostoli, tovarăşul Bodnăraş, dezertor şi Ministru al Armatei a pronunţat fraze patriotice în ziua 9 Mai, aniversarea „Independenţei" României. Intre altele a spus : „Poporul nostru este pătruns de învăţământul stalinian care ştie că trebuesc aşteptaţi agresorii, pregătindu-ne deplin"...

Frumos şi inedit, nu?

REVISTA PRESEI

Destin, Nr.3

Compacta revistă a dlui G.Uscatescu, cinste a publicaţiilor noastre din exil, aduce şi de data aceasta un sumar bogat, actual şi extrem de interesant. In editorial, directorul „Destinului" ne invită de a ieşi din fundătura, necesară dar sterilă a anticomunismului critic. Acestei pozitii negative care se limitează a inregistra fenomenul revoltei maselor, a-l analiza, a-l critica şi a-l condamna, G. Uscatescu opune creerea **„unui climat necesar bazat pe revalorificarea principiului elitelor operante din nou in istorie, ca forte inspiratoare ale spiritului, ale religiei, ale culturei si ale politicei".**

Răspuzând unui articol al dlui Seicaru, dintr'un număr anterior al revistei, dl.Gafencu, nu numai spectator ci si autor al con juncturii politice in care s'a aflat România in 1939, arată circumstanţele in care am acceptat garanţiile apusene, precizând că nu au fost unilaterale, cum pretinde dl Seicaru, ci generale, adică operând şi impotriva Ruşilor.

Menţiuni speciale ar merita toate celelalte contribuţii care poartă semnăturile dlor Mircea Eliade (**„Catastrofă si mesianism"**), C.L.Popovici (**„Problema viitorului cultural european"**), I.D.Coterlan (**„Pe marginea procesului de formare a Poporului Român"**) Marius Cismigiu (**„Problema constituţională si lovitura de Stat dela 23 August"**), Ilie Vladd (**„Stiinţă şi marxism"**), V.Buescu (**„Camoens"**).

Libertatea, Nr. 2-3

Revista dlor Horia Stamatu si Mihail Fotin Enescu, in excelentă prezentare tipografică (climatul dela Madrid, unde apare şi „Destin", este pare-se propice publicaţiilor româneşti), consacră politicei noastre externe un amplu studiu de M.F.Enescu. Ciudata scrisoare din America a dlui Radu Negoiescu merită reţinută. Stilul abrupt de a evoca cu mijepitete, darul de a evoca, cu mijloace sobre, atmosfere de o halucinantă prezentă ironia permanent subjacentă, ne autoriză să inregistrăm revelaţia unui talent scriitoricesc puţin comun.

Substantială cronica literară a dlui Stamatu in jurul romanului Domnului Toader Ioras.

Ne permitem, personal, să nu ne asociem la tot ce spune Dsa. Recunoaştem insă că dl St. desfăşură o argumentare prodigioasă (şi adesea persuasivă) in susţinerea tezei că „Sfinţitorii de icoane" reprezintă, nici mai mult nici mai puţin decât piatra de inceput (si deci de temelie) a unui... nou ciclu in romanul românesc.

Faţă de ineptiile cu si fără venin care s'au produs cu pretenţii de a critica romanul camaradului nostru, ce reconfortantă lecţie de probitate, ascuţime şi fecundă inteligentă ne oferă cronica dlui Stamatu!

Insir'te Mărgărite, Nr.5

Nu ne mai ramân in panoplia cu epitete laudatorii, adjective suficiente să ne exprime admiraţia faţă de recordul inregistrat de confratele nostru brazilian. In 108 pagini mari, format ministerial, revista dlor Dimitriu, St.Baciu şi Faust Brădescu, sărbătorindu-şi incheerea primului an de existenţă (ii dorim multi alţii dar la Bucureşti), ne ofera evantaliul cel mai larg deschis al publicisticei româneşti din exil. Dela legionari de toate hramurile pâna la nume inedite pâna astăzi in foile pribege, deşi cunoscute odiniară in ţară, revista cariocă inşiră nu numai mărgărite, ci adună, fără a face etalaj de imperativul unirii, pe care cu toţii il luăm in deşert, pe aproape toţi Românii de bună vcinţă, demonstrând exemplar că inmănunchierea energiilor se reuşeşte mult mai bine cu fapta, decât cu vorba. Această reuşită incurajatoare merită să fie incurajată. Iar celace-i este permis iniţiativei particulare să relaizeze dece să nu credem că, intr'o zi, işi va găsi ecoul şi emulii şi in planul public, al mult impărţitelor noastre formaţii politice? O rândunică (dar iată că-s vreo trei : „Cartea Pribegiei" „Insir'te mărgărite" si minunata „Bbliotheca Română" din Freiburg, pe care Comitetul, Liga, Frontul Libertatii, Free Europe, etc. ar trebui cu orice pret s'o salveze dela disparitie), o rândunică zic nu face primavara, dar o anunţă. Poate că nu mai e aşa de departe!

L. F.

SINGURA GARDA DE FIER

INTELLIGENCE DIGEST, revista de polit'că internațională faimoasă prin nonconformismul si prodigioasa preciziune de 'nformatii de care disp'une (cu șase luni inaintea lui Molotov a anunțat că Rusia posedă bomba atomică), consacră în ultimul număr ce ne-a parvenit (Nº 162, Mai 1952, Anul 14) un substanțiul studiu Republicei Populare Române. După o seamă de observații destul de jicnitoare („corupția persistă, dar pe scară mai

redusă; cazărmile au mult mai puțini păduchi ca pe vremuri; armata e cu mult mai bine echipată și dă o mai bună impresie decât fosta armată regală"), autorul, un Englez recent sosit din București, ne informează asupra rezistenței interne. Traducem :

Vechile partide au murit și nu mai au aderenți. Bis. ortodoxă este supusă guvernului, ca una ce a fost absorbită de Biserica ortodoxă rusă. Biserica catolică, puternică in special în ungurime, a fost distrusă ca organizație, intocmai ca și biserica protestantă in Transilvania.

Singura mișcare subterană organizată in România este Garda de Fier — o organizație fascistă ce recunoaște sefia lui Horia Sima, actualmente exilat in Germania (sic!). E greu de precizat cum operează. Poți vedea inscripțiile ei pe ziduri si pe drumuri. Sunt șterse in fiecare dimineața, ca să reapară însă in cursul nopții. Garda de Fier distribuie deasemenea foi volante, bine scrise, ba chiar bine imprimate, care circulă în toată țara. Le găsești pe sub porți, in cutiuțele de scrisori și impăturite înăuntrul gazetelor comuniste.

In cursul șederii sale la București, observatorul nostru a primit două din aceste foi volante. Una i-a fost strecurată pe sub ușa camerei de hotel, in cursul nopții. Cealaltă i-a fost vîrîtă, nu știe cum, in buzunarul hainei in timp ce umbla pe stradă, după inserat.

Temele prncpiale ale propagandei Gărzii de Fier sunt :

„Suntem încă foarte activi. Comuniștii nu ne pot veni de hac. Ne bucurăm de sprijinul intregului popor. Când va cădea regimul — și va cădea in viitorul război — ne vom afla la fața locului, doarece noi, Garda de Fier, reprezantăm tot ceiace este fundamental și curat („vital and clean") in vieața României". Urmează chemări la tradițiile trecutului de glorie națională. Se revendică intoarcerea teritoriilor cedate (sic) Rusiei. Se fac deasemenea indemnuri la renașterea religioasă și la solidaritatea europeană.

(Parantezele sunt ale noastre. Am tradus „Iron Guard" cu „Garda de Fier", expresie ce nu mai face parte din terminologia legionară. Este drept însă că in Occident Legiunea Arhanghelului Mihail sau Mișcarea legionară a fost cunoscută sub numele de "Iron Guard", "Garde de Fier", "Eiserne Garde", "Guardia de Hierro", ec.).

A APARUT

În limba franceză, MEMORIUL semnat si adresat de refugiații români O.N.U'-lui.

Cine doreste să aibă un exemplar din acest document, si-l poate procura, Dumineca, la Bis. Rom. din Canning. Totodată facem cunoscut Românilor și prietenilor care au semnat acest MEMORIU, dar a căror nume lipsește din lista tipărită, că aceasta se' datorează numai unei regretabile lipsă de atenție, pentru care suntem autorizați să le cerem iertare.

Să fie siguri că nu sunt considerați asemeni celor care — din motive puțin bărbătești — au refuzat să figureze printre cei ce marchează o dată extrem de importantă în vieața exilului românesc.

Experiența ne obligă să numai acordăm decât foarte puțin credit patriotismului ocazional; patriotismului pic-nic. (Histonium)

INSEMNARI No. 9 — Iulie 1952

RegProp. Intel. 371931

Redactia: Calle Juncal 3423 Pt. baja A.

Administratia: Ion Roșu, Pasaje del Temple 2519.

Australia	Doll.	0.10	Canada	Doll.	0.10	Spania	Ptas.	3.—
Austria	Sch.	0.50	Elvetia	Fr.	0.30	Uruguay	Pes.	0.30
Belgia	Fr.	8.—	Franța	Fr.	25.—	U. S. A.	Doll.	0.10
Brazilia	Cruz.	3.—	Germania	DM.	0.35	Venezuela	Boliv.	0.40
Chile	Pes.	5.—	Italia	L.	40.—			

UN EXEMPLAR IN ARGENTINA: 1 PESO ·· ABONAMENTUL ANUAL 15.— m/n.